

Svi putevi vode u Rim

Nedelja 10. februar

Fruška gora, Novi Rakovac

Akcija pod nazivom Svi putevi vode u Rim

učesnici iz Udruženja Poželi želju, Subotica, Udruženja Fruškogorštak iz Novog Sada i Planinarskog društva Jelenak iz Pančeva, ukupno nas 80

Trasa pešačenja: Novi Rakovac – Dombo – Salaksije – izvor Neven – manastir Rakovac – pećina Beli majdan – vrh Gradac – Dumbovački potok – Rim – manastir Beočin – Beli čin, restoran
Deo grupe se odvojio posle pećine Beli Majdan i nešto kraćim putem došao do Rima, šumske zajednice.

List

Information

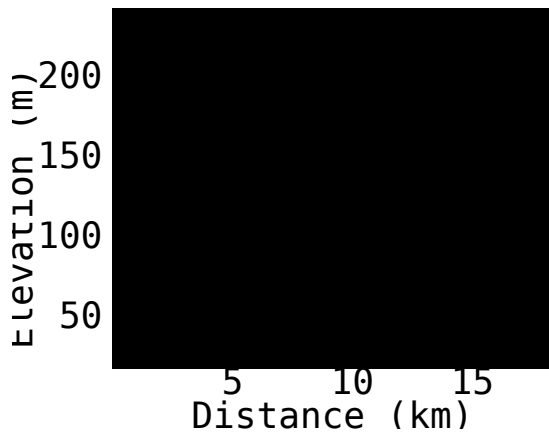
Click following button or element on the map to see information about it.

[Lf Hiker](#) | [E.Pointal](#) contributor

Svi putevi vode u Rim

[_GPX](#)

Profile

No data elevation

Name: *No data*

Distance: *No data*

Minimum elevation: *No data*

Maximum elevation: *No data*

Elevation gain: *No data*

Elevation loss: *No data*

Duration: *No data*

Description

An exceptionnal trail trough ...

Mila je i ovaj put bila najraspoloženija za pisanje pa njene utiske objavljene na FB prenosimo i ovde:

„Još uvek verujem da neke stvari mogu da nas spasu, da nam pomognu da opstanemo ili barem da nam bude bolje, da nam poboljšaju kvalitet života. Snaga volje, borba, upornost i želja. Možda želja treba da bude na prvom mestu. Ne želim da vas zamaram pričom „šta je moglo da bude“. To ne želim ni ja da znam. Briga me je „šta je moglo da bude“, evo me sa vama na putu za Rim.

Zoran je ispunio svoje obećanje i nagradio učesnike akcije „Četiri godišnja doba“. Da objasnim. Svi mi koji smo bili učesnici akcija u Subotičkoj peščari posvećenim: proleću, letu, jeseni i zimi i uspešno prepešačili 4×32 kilometra nagrađeni smo akcijom“Svi putevi vode u Rim“. I zaista, sve nepoznato se smatra veličanstvenim. Gde je Rim?

Subotica, nedelja, 10.februar 2019.godine. Još pre 7 časova, nas skoro šezdesetoro kreće u večni grad, jer svi putevi vode ka njemu.

Pasoše, doduše, nismo poneli, jer naš organizator ima jake veze. U šaragama tradicionalno vlada vesela atmosfera, smeh i samo smeh. Prođosmo pored Rimskih šančeva i brzo stigismo na početnu tačku naše akcije. Nismo sami. Sa nama su i planinari iz Novog Sada i Pančeva.

Kretosmo prema Rimu iz Rakovca, malog mesta ispod Fruške gore. Tako malo, a tako puno ima da vam pokaže. Na oko dvadesetak kvadratnih kilometara naići ćete na arheološke ostatke, na spomenike komunističke ere i na pravoslavne relikvije.

Prvo smo posetili Gradinu, arheološko nalazište od velikog značaja. Tu ima ostataka crkve iz srednjeg veka, a na tom mestu je bio i manastir Dombo. Spalili su ga Turci. Pronađeni su takođe i ostaci koji datiraju čak iz starog gvozdеноg doba.

Manastir Rakovac je star koliko i samo naselje. Legenda kaže da je neki Raka Milošević, slučajno usmrtio jelena koji je po hrišćanstvu simbol samoće. Zarekao se da će na tom mestu sagraditi svetinju i održao je obećanje. U manastiru je bila partizanska štamparija za vreme drugog svetskog rata. Zbog toga su ga neprijatelji spalili i srušili mu zvonik.

A dalje, preko Salaksije, prelepog vikend naselja idemo do pećine „Beli Majdan“. Sa Salaksije se pruža predivan pogled na Dunav i Novi Sad.

Beli majdan je pećina nesvakidašnjeg izgleda. Nekada je korišćena kao kamenolom i njena glavna dvorana je nastala iskopavanjem kamena koji je korišćen za izgradnju manastira. Pećina je zaista pravi biser, a iznad nje se nalazi vidikovac odakle puca pogled na celu severnu stranu Fruške gore.

Nakon ovog posebnog doživljaja grupa od 80 planinara se deli na jednu veću i drugu manju. Veću grupu, u kojoj sam i ja, predvodi Milenko Marjanov i mi krećemo dužom stazom. Ruža mi reče da ću četvoronoške. Dobro, mislim se nešto, da i to

probam. Penjemo se na Gradac. Prilično je bilo oštro, ali su mi dve noge i jedan štap bili dovoljni da savladam sve prepreke. Ulazak u ovakve predele Fruške gore je bilo za mene nešto potpuno novo. Uvek sam hodala markiranim stazama i delovima koji su dosta pitomi. Ovo je prava prašuma. Stoletna bukova stabla na strmim padinama, potok koji vijuga negde dole, daleko od pogleda i senka duboke guste šume unose u mene neko strahopoštovanje prema njenom veličanstvu prirodi. Drago mi je što nisam sama. Spustismo se najpre do odvajanja ka vodopadu Dumbovo. Nažalost, nemamo vremena da ga posetimo. Preskačemo potok i krećemo na poslednji uspon. Lagano, bez velike muke, nagrađeni slavlucima od bršljena i bokovima visibaba stižemo na cilj, u Rim, na proplanak na kome je šumarska kuća. Tu nas čeka ekipa koja je pešačila kraćom stazom predvođena Sinišom.

U Rimu upoznajemo bračni par Kokić, Sonju i Svetozara. Potrudili su se da nam ispričaju zanimljivu priču o zajednici koja više od jednog veka vodi brigu o šumama, koje su u njihovom privatnom vlasništvu. Zajednica od osnivanja do danas broji 46 članova. Upravni odbor donosi odluke. Gospođa Sonja Kokić je prva žena predsednik od 2015.godine. Zanimljivo je da je zajednica osnovana 1903.godine,, a da do 1960.nije imala ženskih članova. Domaćinski se brine o svakom stablu. Šuma je vertuelno podeljena na jednake delove. Ne prodaje se. Svaki član zajednice ima pravo na 12 kubika ogrevnog drveta godišnje. Slušajući ovu priču poželela sam da ovaj sjajan primer bude uzor celoj našoj naciji. Ovo je dokaz da se slogom može graditi budućnost.

Postala sam bogatija za jedno novo, divno poznanstvo i za jedan poučan primer.

Još nešto zanimljivo sam čula od gospodina Kokića. Vrt koji se nalazi pored manap Beočin, napravljen je po uzoru na pariske vrtove. Sadnice i tvorci su došli iz Francuske da kreiraju vrt. On je i danas u životu.

Druženjem i ručkom u kafani u Beočinu završila se ova

zanimljiva, neobična i malo tajanstvena akcija.
Neka nas naše želje uvek vode na ovako lepa mesta! Zorane, možeš buduće akcije da krstiš po svim svetskim metropolama. Možda stignemo i do Tokija. Treba imati želje, a one se mogu i ostvariti. Uz maslačak, sve je moguće.“

Zima u peščari

3. februar 2019.

organizator Udruženje Poželi želju

broj učesnika 142

trasa: okretnica Kelebija opština – Kelebijska šuma – jezero Majdan – Daščanska šuma – okretnica Kelebija opština

Dužina oko 18 km

Powered by [Wikiloc](#)

U čast Svetom Savi

U subotu 26. januara u organizaciji SU PSD Poštar, Novi Sad, a uz učešće oko 120 planinara, ljubitelja prirode i građana održana je 29. Svetosavska akcija na Fruškoj gori.

Udruženje Poželi želju je bilo najmasovnije sa 44 učesnika.

Posle pevanja svetosavske himne kolone je krenula ulicama Sremskih Karlovaca ka groblju i grebenu. Sneg dubine i do 50 cm znatno je otežavao kretanje ali zahvaljujući mladoj i spremnoj ekipici na čelu kolone sneg je prćen i omogućen je prolazak planiranom trasom ka Stražilovu i planinarskom domu.

U domu je bila nešto duža pauza, polovina grupe se opredelila za dužu stazu koja je dalje vodila ka domu pod Glavicom i Paragovu a ostatak ekipe je najpre krenuo preko Čerata ka Karlovcima ali zbog nanosa snega smo se ubrzo vratili i silazak do početne tačke našeg pešačenja izvršili asfaltnim putem koji je takođe bio prekriven snegom ali utabanim tako da nam nije pravio smetnju pri kretanju.

Po već dobrom običaju posle akcije Mila je bila najviše raspoložena za pisanje:

Uskliknimo s ljubavlju svetitelju Savi!

Još kao mala sam čula kako sveti Sava Dunav zaledava. I zaista mi se dogodilo nekoliko godina u nazad da sam se na taj dan žestoko zaledila. Hladoća nije razlog zbog kojeg bih lepote zimskih pejzaža posmatrala kroz prozor tople sobe i zato sa velikom radošću, 26.januara, uoči Savin dana, u subotu, ustajem u ranu zoru, kako bih sa još četrdesettri člana udruženja ljubitelja prirode „Poželi želju“ stigla na vreme u Sremske Karlovce. Uspevamo, sa malo zakašnjenja, da se probijemo do Novog Sada, slabo očišćenim autoputem Subotica-

Beograd.

U Karlovcima, ispred crkve svetog Nikole, čekaju nas naši drugari iz još dva planinarska kluba, novosadskog Poštara i somborskog Seltika. Pešačenje su organizovali novosađani u čast svetitelja Save. Kao i uvek pre akcije peva se svetosavska himna. Upoznajem čoveka koji me oduševljava svojim fotografijama, Gorana Vučićevića i njegovu divnu porodicu.

I evo, Siniša Petrov, naš domaćin, najavljuje polazak prema Stražilovu. Kolona, nas stosedamnaest kreće prema snežnim padinama Fruške gore. Idemo levo od centra Karlovaca, najpre kroz naselje, prema grbenu koji gleda na Dunav. Snega ima poprilično, ali sve do izlaska na čistinu hodamo bez zastoja. Na uzvišenju iznad grada, neko pokazuje na kapelu mira i govori da je baš na današnji dan, pre 320 godina, potpisan karlovački mir između Austrije i njenih saveznika na jednoj strani i Turske na drugoj. Na mestu gde je kasnije sagrađena kapela mira, bio je šator u kome je mir potpisan.

Izlazimo iz naselja, sa naše desne strane je groblje, a iznad vidikovac na Magarčevom bregu. Sa leve strane je Dunav, a do njegovih obala se spuštaju voćnjaci i vinogradi. Sve je zatrpano čistim, blistavo belim snegom. Nama, koji smo daleko od čela kolone je dosta lako da hodamo, ali gledajući smetove sa strane, razmišljam kako je vođi akcije koji prvi prti duboki sneg. I moj peh! Okrenem se da napravim tu fotografiju Dunava do mosta kod Beške, a ono klik,klik,klik... Prazna baterija u fotoaparatu. To nije bilo nerviranje, to je bio kaos u mojoj glavi. Ali, tu su Keti i Pera da me teše, da mi vrate osmeh na lice. I šta ću, tu je telefon kao alternativu. Nisam mogla da zamislim da ne ovekovečim ove magične pejzaže. Toliko snežnih skulptura, u belo ogrnut žbun, snežni čokoti, čipkasto bele zavejane grančice i zaleđen Stražilovački potok moraju da budu na mojim slikama. Gdegod se okrenete čeka vas neka čarobna slika. Odjednom pored mene, kroz sneg protutnji crni pas, labrador. Prevrnem se i upadnem u sneg, cela, ne vidim se, smejem se kao luda. Pored prtine kojom hodamo stoje sanke. Dolazim u iskušenje da ih uzmem i spustim se niz padinu, tek tako, kao da imam sedam godina. Da se spuštam i

vrištim iz sveg grla. Ipak, samo produžavam prema planinarskom domu. Prolazimo kroz snežne tunele povijenih grana, kao da smo u čarobnjakovoj šumi.

U planinarskom domu smo se malo zgrejali i krenuli, jedna grupa prema Paragovu, a druga, u kojoj sam i ja, nazad u Sremske Karlovce. Najpre smo probali da hodamo grebenom iznad naselja, ali je to bila skoro nemoguća misija. Smetovi su bili toliko visoki da bi nam za tu deonicu trebalo dvostruko više vremena nego obično, a mi ga nismo imali dovoljno. Zato smo se vratili raščišćenim putem od Stražilova. Raziđoše se oblaci i ogreja sunce. Koliko se tek tada sve zablitalo i još nas više ozarilo. I onda, polako do Karlovaca, uživajući u svakom koraku. I želela sam da malo više vremena posvetim tom istorijskom gradiću, da se divim svakoj građevini: najstarijoj srpskoj gimnaziji, sabornoj crkvi, patrijaršiskom dvoru, bogosloviji, česmi četiri lava... I jesam, uživala sam prolazeći tim ulicama, pored fasada koje čuvaju mnogo vekova stara sećanja. Lep je osećaj koračati istim ulicama kojima su hodali maturanti karlovačke gimnazije: Branko Radičević, Vida Ognjenović, Jovan Hristić, Jovan Sterija Popović, Borislav Mihajlović Mihiz, Jovan Subotić...

Popili smo čaj u jednom od kafića sređujući utiske o današnjem danu. Došlo je i vreme polaska. Ukrcali smo se u autobus. Najpre smo otišli do Paragova da tamo pokupimo drugi deo ekipe koji je hodao oko četiri kilometra više od nas. Kada smo se svi popakovali, krenuli smo put Subotice. Uz veselo čavrljanje, putovanje je prošlo brzo i već razmišljam o narednoj akciji.

I da se osvrnem na značaj onoga kome je naše pešačenje posvećeno. U Bugarskom gradu Trnovu, pri povratku sa hodočašća iz Jerusalima, 27. januara 1236.godine, preminuo je Sveti Sava. Rodio se kao Rastko Nemanjić, u vladarskoj porodici, pretpostavlja se između 1169-75.godine. Stvarao je srpsku crkvu, ali je mnogo učinio i za srpsku državu i njenu kulturu. Sveti Sava je prvi srpski prosvetitelj i zato se ovaj dan slavi kao školska slava. Srpska crkva, čiji je on osnivač, slavi ga kao sveca. Sava je bio prosvetitelj,

arhiepiskop, diplomata, zakonodavac, kniževnik i hodočasnik. Smatra se i za velikog mirotvorca. Mirio je svoju braću, ali i celu Srbiju sa njenim komšijama.

Jedno verovanje se vezuje za današnji dan. Ukoliko danas zagrmi, to znači da će se u Srbiji dogoditi nešto veoma važno.

Postoje mnoge legende vezane za Svetog Savu, a meni je ova nekako veoma zanimljiva i poučna. Jednom prilikom su mu neki roditelji doneli tek rođeno dete da ga blagoslovi i da mu daruje sreću.

– Ja ću ga blagosloviti, kao što je i Isus decu blagoslovio, ali mu sreću možete dati samo vi, roditelji njegovi, ako ga zarana naučite: da radi, da štedi, da ne laže, da ne krade, da sluša, da je pobožno, da poštuje starije, da je u svačemu umereno; a naročito ako ga budete uputili da dobro čuva svoje zdravlje – odgovorio im je Sava.

Sveto Savo ti pomози da živimo svi u slozi!

Bartina, čaj i kuvano vino

Jubilarno, 20. izdanje akcije Bartina na brdima oko Seksarda u Mađarskoj je već nekoliko godina izazov za veliki broj ljubitelja pešačenja i planinarenja iz Subotice. Od prošle godine na akciju dolaze i Somborci i Novosađani pa je ukupan broj učesnika iz Srbije ove godine bio 94, a ukupan broj

učesnika akcije gotovo neverovatnih 1935.

Većina nas se opredelila za stazu Bartina 15. Organizatori su sve učesnike prevezli na startno mesto, naše je bilo na okretnici u dolini Baranya volgy odakle smo krenuli ka vidikovcu kod Bati krsta. Po prvi put smo išli ovom stazom koja je u stvari put između vinograda. Seksard je inače čuveni vinogradarski kraj sa najboljim crnim vinima u Mađarskoj.

Tradicionalna okrepa kod vidikovca Bati krst je kuvano vino, ne čudi onda da je tamo i najveća gužva. Domaćima svaka čast, trebalo je skuvati podosta vina i čaja da dotekne svima, a doteklo je.

Od vidikovca smo nastavili ka dečijem odmaralištu delom poznatom stazom kroz surduk a delom novom stazom najpre kroz vinograda pa posle kroz lepu dolinu.

Sledio je još jedan uspon, pomalo se i staza raskvasila, temperatura je porasla pa smo se svi pomalo ublatnjavili. Nakon dužeg uspona stigli smo do treće kontrolne tačke koja je bila otprilike na polovini naše staze. Sledio je još jedan uspon pa silazak ka gradu i dolini koja ima naziv Ivan volgy. Prethodnih godina je odavde preostalo samo da se spustimo do škole i cilja, ove godine je to bila staza samo za one koji su krenuli na 30 km dok su svi ostali išli drugom trasom, dugim, konstantnim usponom pored nekoliko vinarija do ulice Brody Sandor odakle smo se uključili na deo poznate staze koja vodi ka cilju.

Vredelo je biti u subotu u Seksardu.

Tavankut i okolina

Utisci sa akcije, Mila Milenković:

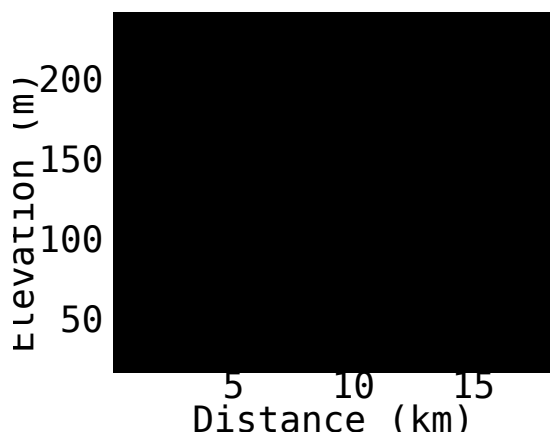
Ko je danas ostao kod kuće pored tople peći verovatno je zadovoljan svojom odlukom. Da se to meni dogodilo, gledajući prelepe slike bajkovitih zimskih pejzaža, bila bih veoma tužna. Vreme provedeno u društvu ljubitelja prirode „Poželi želju“ u šetnji okolinom Subotice, u selu Tavankut ispunilo me je posebnom milinom. Videla sam te prelepe pejzaže u proleće, a sada sam poželela da to doživim i u zimskom ambijentu. Putovanje smo započeli sa subotičke železničke stanice, vozom koji saobraća do Sombora. Nas dvadesetosmoro se ukrcao na glavnoj, a naša draga Janja na stanici Subotica – predgrađe. U Tavankut smo se iskricali u punom sastavu i predvođeni našim Zoranom, krenuli smo zaleđenim ulicama sela. Zima, sneg i led su doprineli da na ulicama ugledamo samo po neku kucu. Tek u nekom dvorištu videh baku kako hrani živinu. Žitelji sela u ovo doba godine odmaraju u toplini svojih ušuškanih domova i verovatno se čude šta mi sada radimo po ovoj hladnoći napolju. Slika sela je potpuno drugačija od one koju smo imali prilike da vidimo u proleće. Smenjuju se pejzaži. Malo hodamo kroz šumu, jednim delom kroz njive, voćnjake i pored jezera. Puno očaravajućih zaleđenih i snegom zasutih grančica, utabanog snega na puteljcima, ševar pored jezera... Po koji krov salaša proviri u daljini i ništa mi drugo ne pada na pamet osim one Čoline “ Jedne hladne vojvođanske

zime, na salašu prijatelja mog...“ i čaše vina i tamburice i lagana, možda malo depresivna, ali ipak vesela muzika. A naša kolona kao šarena, lepršava traka u devojačkoj kosi razdragano korača kroz snežnu, zaleđenu ravnicu. Oko dvadesetdva pređena kilometra. Prođosmo kroz Vukovića kraj i po kraju zanimljivog imena „Bisni kraj“. Pravimo krug i po malo promrzli jedva čekamo da se ukrcamo u voz za Suboticu. Šteta što putovanje nije duže trajalo. Volim voz i on je u ove zimske dane najbolje prevozno sredstvo. Poželeh da otputujemo negde vozom, ali da to putovanje traje barem sat-dva u jednom pravcu, pa da u povratku i malo dremnemo.

Tavankut

[GPX](#)

Profile

No data elevation

Name: *No data*

Distance: *No data*

Minimum elevation: *No data*

Maximum elevation: *No data*

Elevation gain: *No data*

Elevation loss: *No data*

Duration: *No data*

Description

An exceptionnal trail trough ...